

"Amour": Kompromisløst kammerespil

Michael Hanekes guldpalmevinder "Amour" er både smuk, velspillet og tankevækkende. Over to timer med en mand, der plejer sin hensygnende hustru er dog for langt, og filmen fremstår som en stiløvelse.

AF SAMUEL BEN ISRAEL

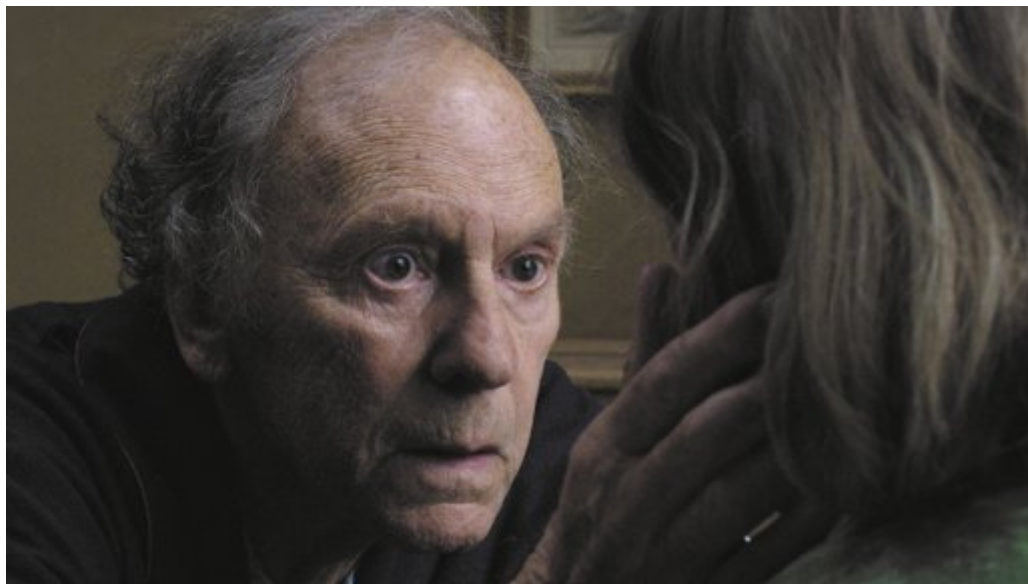
Østrigeren Michael Haneke er uden tvivl et af de stærkeste kort i den europæiske kunstfilm for tiden. Alene hans høst af filmpriser ved filmfestivaler i de senere år taler deres eget tydelige sprog.

Foruden den premiereaktuelle »Amour«, der vandt De Gyldne Palmer i år, fik også hans

seneste film »Det hvide bånd« (2009) den højeste udmærkelse i Cannes.

Der er flere grunde til, at den østrigske mesterinstruktør også er en af mine personlige favoritter. Hans film er altid kompromisløse opgør med Hollywoods mainstream-fortælleskabelon, og hans greb om de filmiske virkemidler – især den ikke-individualiserende, ikke-psykologiserende stil med lange indstillinger og få nærbilleder – er uforligneligt.

Samtidig formår han ofte med sine film at levere en skarp samfundskritik med politisk kant uden at være docerende. Hans på en og samme gang eksplicite og subtile tilgang, hvor han i højere grad stiller spørgsmål end giver svar – foruden hans totale vægring ved at underholde og behage os – kan jeg desuden kun forstå som en stor portion respekt for publikum.

Kompromisløshed slår helt igennem

Ovenpå film som »Kode ukendt« (2000), »Skjult« (2005) og selvfølgelig »Det hvide bånd« - nogle af de fineste eksempler på foreningen af det æstetiske og det politiske i både hans egen produktion og samtidens filmkunst – må jeg desværre indrømme, at »Amour« er lidt af en skuffelse.

Det er, som om kompromisløsheden og dyrkelsen af stiløvelsen er slået helt igennem her. Filmen er selvfølgelig smuk, velspillet og tankevækkende, men der er altså ikke meget kritisk bid over fortællingen om et ældre kultiveret overklasseægtepar, hvor manden angiveligt slår konen ihjel af kærlighed.

I modsætning til årets Guldbjørn-vinder, Taviani-brødrenes også premiereaktuelle »Cæsar skal dø«, som jeg synes er lidt for kort, er »Amour« altså for lang.

[Læs Modkrafts anmeldelse af »Cæsar skal dø«](#)

To timersammerspil om kærlighed og død

Haneke bruger over to timer på etammerspil om oldingen Georges (Jean-Louis Trintignant), der passer sin hensygnende hustru Anne (Emanuelle Riva) efter et slagtilfælde, indtil han en dag kvæler hende med en pude og pynter hendes seng med afskårne blomster. Det mener jeg ikke er bæredygtigt.

I forhold til, at han med »71 Fragmente einer Chronologie des Zufalls« (1994) og »Kode ukendt« tidligere har lavet virkelig fine mosaikfilm, hvor forskellige personers handlingslinjer flettes sammen og krydses, kan jeg ikke lade være med at overveje, om historien havde gjort sig bedre som en del af et større hele.

Jeg vil ikke nødvendigvis anbefale jer at lade være med at se filmen, for den er altså ikke dårlig - bare ikke så god som andre af Hanekes film. I skal dog være forberedt på at væbne jer med tålmodighed.

»Amour« (instr.: Michael Haneke, Østrig/Frankrig/Tyskland 2012, 127 min.). Premiere d. 20. december.

Redaktion: Modkultur

Emneord: Michael Haneke | Film | Kultur

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**